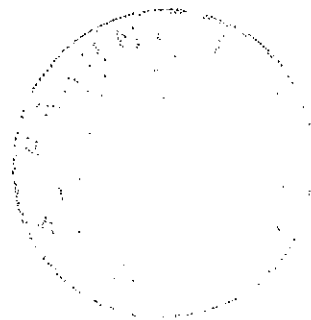

ΕΠΙΔΕΙΧΕ
21-05-20.

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 15^ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Δεκεμβρίου 2019, με δικαστή τη Μαρία Παπουτσάκη, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και γραμματέα το Νικόλαο Παπαγεωργίου, δικαστικό υπάλληλο,

για να δικάσει την ανακοπή με ημερομηνία κατάθεσης 22.2.2017,

του ~~.....~~, κατοίκου Γλυκών Νερών Αττικής (~~.....~~) που παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Διοικ.Δικ., της πληρεξουσίας δικηγόρου του, Αικατερίνης Μάλλιαρη, την οποία νομιμοποίησε με ιδιωτικό έγγραφο παροχής πληρεξουσιότητας,

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται από τον Υπουργό των Οικονομικών και ήδη από το Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.), εν προκειμένω, δε, από τον Προϊστάμενο της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) Α' Αθηνών, ο οποίος παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρ. 133 παρ. 2 του Κ.Διοικ.Δικ., της Δικαστικής Πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (ΝΣΚ),

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα.

Σκέφτηκε κατά το νόμο.

1. Επειδή, με την κρινόμενη ανακοπή, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το με κωδικό 31153049395002030086 ηλεκτρονικό παράβολο της ΓΓΠΣ του Υπουργείου Οικονομικών σε συνδυασμό με το αποδεικτικό εξόφλησής του), ζητείται, παραδεκτώς, η ακύρωση: α) της 4455/16.1.2017 ατομικής ειδοποίησης καταβολής - υπερημερίας της Προϊσταμένης

της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών, με την οποία ο ανακόπτων ενημερώθηκε, με την ιδιότητα του συνευθυνόμενου και δη του μοναδικού εταίρου, σχετικά με την ύπαρξη ληξιπρόθεσμων οφειλών της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης (εφεξής ΕΠΕ) με την επωνυμία ΕΜΠΟΡΙΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», ύψους 17.225,15 ευρώ, πλέον τόκων και λοιπών προσαυξήσεων, ύψους 10.147,80 ευρώ, ήτοι για συνολικές οφειλές ποσού 27.402,95 ευρώ που αφορούν χρεωστικές δηλώσεις Φ.Π.Α. μέσω Internet, φορολογικών ετών 2011 και 2012 και β) των 1115/60039/26.8.2011, 1115/60011/26.1.2012, 1101/60129/20.2.2014 και 1101/60133/24.2.2014 πράξεων ταμειακής βεβαίωσης, με τις οποίες έχουν βεβαιωθεί ταμειακώς οι ως άνω οφειλές.

2. Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 101 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (ν. 2238/1994, Α' 151) ορίζεται στην παρ. 1 ότι: «Στο φόρο υπόκεινται α) (...) - δ (...), ε) οι ημεδαπές εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, στ) (...)», στο δε 115 του ίδιου Κώδικα, μετά την προσθήκη σε αυτό παραγράφου 3 με την παράγραφο 6 του ν. 2648/1998 (Α' 238), ορίζεται ότι «1. Τα πρόσωπα που είναι διευθυντές, διαχειριστές ή διευθύνοντες σύμβουλοι και εκκαθαριστές των ημεδαπών ανώνυμων εταιρειών ή συνεταιρισμών κατά το χρόνο της διάλυσης ή συγχώνευσης τους, ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για την πληρωμή του φόρου που οφείλεται από αυτά τα νομικά πρόσωπα, σύμφωνα με τον παρόντα, καθώς και του φόρου που παρακρατείται, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσης τους. 2. Τα πρόσωπα που είναι διευθυντές, διαχειριστές και γενικά εντεταλμένοι στη διοίκηση του νομικού προσώπου, κατά το χρόνο της διάλυσης των λοιπών νομικών προσώπων του άρθρου 101, ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για την πληρωμή του φόρου που οφείλεται από αυτά τα νομικά πρόσωπα, σύμφωνα με τον παρόντα, καθώς και των φόρων που παρακρατούνται, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσης τους. 3. Τα πρόσωπα που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για τους παρακρατούμενους φόρους και κατά τη διάρκεια λειτουργίας του νομικού προσώπου που εκπροσωπούν, ως εξής: α) Αν έχει γίνει η παρακράτηση φόρου, όλα τα πρόσωπα που είχαν μία από τις ως άνω ιδιότητες από τη λήξη της προθεσμίας απόδοσης του φόρου και μετά, β) Αν δεν έχει γίνει η παρακράτηση φόρου, όλα τα πρόσωπα, που είχαν μία από τις πιο πάνω ιδιότητες κατά το χρόνο που υπήρχε η υποχρέωση παρακράτησης του φόρου».

Περαιτέρω, στο άρθρο 45 του ν. 1642/1986 «Για την εφαρμογή του φόρου προστιθέμενης αξίας κ.λπ.» (Α' 125) -ήδη άρθρο 55 του Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας που κυρώθηκε με το ν. 2859/2000, Α' 248 - ορίζεται ότι «Για την καταβολή του οφειλόμενου φόρου ευθύνονται εις ολόκληρον με τον υπόχρεο και οι εξής: α) (...) β) οι νόμιμοι εκπρόσωποι των νομικών προσώπων κατά το χρόνο διάλυσης, συγχώνευσης ή μετατροπής τους, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσης του φόρου, γ) (...)». Κατά συνέπεια, το φυσικό πρόσωπο το οποίο κατά τον χρόνο διάρκειας ή λύσης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης είχε την ιδιότητα του διαχειριστή, εκκαθαριστή κτλ. αυτής και ευθύνεται, δυνάμει του άρθρου 115 παρ. 1 και 3 του Κ.Φ.Ε., προσωπικώς και αλληλεγγύως, για την πληρωμή του κατά τον κρίσιμο αυτόν χρόνο οφειλόμενου από την εταιρία φόρου εισοδήματος, και μάλιστα αδιαφόρως του χρόνου στον οποίο ανάγεται ο φόρος τούτος, καθώς και του χρόνου βεβαίωσής του, ευθύνεται, υπό τους ίδιους όρους και αυτοτελώς, και για την πληρωμή του οφειλόμενου Φ.Π.Α. που επιβλήθηκε στο νομικό αυτό πρόσωπο.

3. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 217 του Κ.Διοικ.Δικ. ορίζεται ότι: «1. Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου (...)», στο άρθρο 219, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 30 του ν. 3659/2008, ότι: «1. Προς άσκηση ανακοπής νομιμοποιείται εκείνος που έχει άμεσο, προσωπικό και ενεστώς έννομο συμφέρον ή στον οποίο αναγνωρίζεται τέτοιο δικαίωμα από ειδική διάταξη νόμου (...)», στο άρθρο 224 ότι: «1. Το δικαστήριο ελέγχει την προσβαλλόμενη πράξη κατά το νόμο και την ουσία, στα όρια της ανακοπής, τα οποία προσδιορίζονται από τους λόγους και το αίτημά της. 2. Κατ' εξαίρεση, ο κατά το νόμο έλεγχος της προσβαλλόμενης πράξης χωρεί και αυτεπαγγέλτως, εκτεινόμενος στο σύνολό της, προκειμένου να διακριβωθεί: α) αν η πράξη έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο, ή β) αν υπάρχει παράβαση δεδικασμένου. 3. (...). 4. Στην περίπτωση της ανακοπής κατά της ταμειακής βεβαίωσης, επιτρέπεται ο παρεμπόπτων έλεγχος, κατά το νόμο και τα πράγματα, του τίτλου βάσει του οποίου έγινε η βεβαίωση, εφόσον δεν προβλέπεται κατ' αυτού ένδικο βοήθημα που επιτρέπει το έλεγχό του κατά το νόμο και την ουσία ή δεν υφίσταται σχετικώς δεδικασμένο. 5. (...)» και, τέλος, στο άρθρο 225, ότι: «Το δικαστήριο, αν διαπιστώσει παράβαση νόμου ή ουσιαστικές πλημμέλειες της προσβαλλόμενης πράξης, προβαίνει στην ολική ή μερική ακύρωση ή στην

τροποποίησή της. Σε διαφορετική περίπτωση, προβαίνει στην απόρριψη της ανακοπής».

4. Επειδή, από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι η προσωπική και αλληλέγγυα ευθύνη των διαχειριστών εταιριών περιορισμένης ευθύνης για την πληρωμή του φόρου προστιθέμενης αξίας, που καθιερώνεται με τις διατάξεις της περ. β' του άρθρου 45 του ν.1642/1986 (ήδη περ. β' του άρθρου 55 του Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας), επεκτάθηκε, με την παρ. 7 του άρθρου 22 του ν. 2648/1998, πέραν των περιπτώσεων διάλυσης, συγχώνευσης ή μετατροπής των εν λόγω νομικών προσώπων, και στα φυσικά πρόσωπα, που αποκτούν την αυτή ιδιότητα (του διαχειριστή-νόμιμου εκπρόσωπου) κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του νομικού προσώπου, χωρίς να απαιτείται και διάλυση, συγχώνευση ή μετατροπή του τελευταίου, για οποιονδήποτε λόγο, σε μεταγενέστερο χρόνο (ΣΤΕ 2275/2017, 1465/2014, 884/2011, 2978/2006 7μ.), Περαιτέρω, από τις ίδιες ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι δεν δημιουργείται ίδια φορολογική υποχρέωση των προσώπων, που είχαν την ιδιότητα του διαχειριστή, κατά το χρόνο διάλυσης, συγχώνευσης, μετατροπής ή κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης για καταβολή του οφειλόμενου από αυτήν φόρου προστιθέμενης αξίας, αλλά απλή πρόσθετη ευθύνη αυτών προς πληρωμή του βεβαιωθέντος σε βάρος του νομικού αυτού προσώπου φόρου προστιθέμενης αξίας, η ευθύνη δε αυτή δεν ανάγεται στο στάδιο της βεβαίωσης του φόρου αυτού, αλλά στο στάδιο της είσπραξής του. Επομένως, τα ανωτέρω πρόσωπα δεν καθίστανται υποκείμενα της σχετικής φορολογικής υποχρέωσης και δε νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή κατά της πράξης της φορολογικής αρχής, με την οποία προσδιορίζεται ο οφειλόμενος από την εταιρία φόρος, ενώ για την ενεργοποίηση της ευθύνης των προσώπων αυτών δεν απαιτείται να επαναληφθεί η διαδικασία προσδιορισμού και βεβαίωσης του φόρου, με κοινοποίηση, προς τα πρόσωπα αυτά, της σχετικής καταλογιστικής πράξης, υποκείμενης σε προσφυγή, ούτε, περαιτέρω, η επ' ονόματί τους ταμειακή βεβαίωση του οφειλόμενου ποσού του φόρου, αλλά επιτρέπεται, καταρχήν, να επιδιωχθεί η αναγκαστική είσπραξη του οφειλόμενου ποσού του φόρου από τα πρόσωπα αυτά βάσει της ταμειακής βεβαίωσης, που έχει εκδοθεί επ' ονόματι της εταιρίας. Η ανωτέρω ερμηνεία των παραπάνω διατάξεων, σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 64 παρ. 1 και 113 παρ. 1 του Κ.Διοικ.Δικ., δεν αποστερεί τα προαναφερθέντα πρόσωπα της δικαστικής προστασίας, που αυτά

δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, διότι τα πρόσωπα αυτά, εφόσον δεν έχουν δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή κατά της καταλογιστικής του φόρου πράξης, δύνανται, κατά τη σύμφωνη με την ανωτέρω συνταγματική διάταξη ερμηνεία των άρθρων 217 παρ. 1, 219 παρ. 1 και 224 παρ. 4 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, πριν από την έναρξη της εκτέλεσης σε βάρος τους, να ασκήσουν ανακοπή κατά της ατομικής ειδοποίησης (μέσω της οποίας πληροφορούνται την ύπαρξη, το ύψος και την αιτία του χρέους τους), με την οποία θεωρείται συμπροσβαλλόμενη και η εκδοθείσα σε βάρος του νομικού προσώπου ταμειακή βεβαίωση (βλ. ΣτΕ 4411/2011, 237/2008, 2999/2006) και να προβάλουν λόγους αναγόμενους στο κατ' ουσία βάσιμο της απαίτησης του Δημοσίου, εκτός εάν, κατόπιν προσφυγής του νομικού προσώπου κατά της καταλογιστικής του φόρου πράξης (στη δίκη επί της προσφυγής τα ανωτέρω φυσικά πρόσωπα δύνανται να παρέμβουν κατ' άρθρο 113 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας), έχει εκδοθεί τελεσίδικη δικαστική απόφαση, με την οποία έχει κριθεί, κατ' ουσία, η νομιμότητα της καταλογιστικής πράξης (βλ. ΣτΕ 1775/2018, 2267/2016 επταμ. 1623/2015, 844/2012 κ.ά). Δεδομένου, όμως, ότι, μεταξύ άλλων, οι διαχειριστές των εταιριών περιορισμένης ευθύνης δεν είναι τα υποκείμενα της φορολογικής υποχρέωσης, δεν έχουν μετάσχει στη διαδικασία ελέγχου και δεν τους έχει κοινοποιηθεί η πράξη καταλογισμού του φόρου, την οποία, άλλωστε, δεν νομιμοποιούνται να προσβάλλουν, αλλά είναι τρίτοι, των οποίων η ευθύνη γεννάται το πρώτον κατά το στάδιο της είσπραξης του φόρου που βεβαιώθηκε επ' ονόματι της εταιρίας, τα πρόσωπα αυτά αποκτούν, κατά τον ΚΕΔΕ, την ιδιότητα του «οφειλέτη», μόνον από και με την έκδοση και κοινοποίηση προς αυτά της ατομικής ειδοποίησης που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ, μέσω της οποίας πληροφορούνται την ύπαρξη, το ύψος και την αιτία του χρέους τους, και τους παρέχεται η δυνατότητα είτε να αμυνθούν αποτελεσματικά, ασκώντας την ανακοπή της παρ. 1 του άρθρου 217 του Κ.Διοικ.Δικ. κατά της ατομικής ειδοποίησης, με την οποία θεωρείται συμπροσβαλλόμενη και η ταμειακή βεβαίωση, είτε να προβούν σε ρύθμιση του χρέους τους. Επομένως, αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κατά των ανωτέρω προσώπων οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτέλεσης συνιστά η προηγούμενη έκδοση και νόμιμη κοινοποίηση προς αυτά της ατομικής ειδοποίησης που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ, επί της οποίας απαιτείται να αναφέρονται τα προσδιοριστικά στοιχεία του χρέους (όπως το έτος στο οποίο ανάγεται η οφειλή και η αιτία αυτού), η δε παράλειψη αυτής, καθιστά άκυρη τη λήψη

οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτέλεσης, εφόσον ο οφειλέτης επικαλείται την μη περιέλευσή της σε αυτόν.

5. Επειδή, άλλωστε, με τις προπαρατεθείσες διατάξεις των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 115 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος και της περίπτωσης β' του άρθρου 55 του ν. 2509/2000 (σχετ. πρώην άρθρο 45 περίπτωση β' του ν. 1642/1986) θεσπίζεται, ως προς τις κατά τις διατάξεις αυτές οφειλές των εταιριών περιορισμένης ευθύνης από φόρους, προσωπική και αλληλέγγυος ευθύνη των φυσικών προσώπων τα οποία διευθύνουν τις εν λόγω εταιρίες και στον οποίων τα διευθυντικά καθήκοντα προδήλως περιλαμβάνεται και η μέριμνα για τη συμμόρφωση του νομικού προσώπου προς τις απορρέουσες από τη φορολογική νομοθεσία υποχρεώσεις (βλ. ΔΕΦΑΘ 2078/2015). Η ευθύνη αυτή αποβλέπει στην επίτευξη του δημοσίου συμφέροντος σκοπού της διασφάλισης της είσπραξης των οφειλομένων από τα νομικά πρόσωπα φόρων (ΣτΕ 1187/2018 7μ., πρβλ. ΑΠ 1106/1978). Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, ευθύνονται για τις ως άνω φορολογικές υποχρεώσεις εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, πέραν του νομικού προσώπου της εταιρίας, και εκείνα τα πρόσωπα τα οποία κατά τον χρόνο της διάλυσης αυτής (για τις περιπτώσεις της παραγράφου 1) ή και κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της (για τις περιπτώσεις της παραγράφου 3) την διοικούν και την εκπροσωπούν νομίμως (πρβλ. ΣτΕ 3936/1999 7μ.). Κατά την έννοια δε των εν λόγω διατάξεων, οι οποίες πρέπει να ερμηνεύονται στενά (πρβλ. ΣτΕ 1769/2018), ως θεσπίζουσες εξαίρεση από την αρχή της αυτοτέλειας του νομικού προσώπου των εταιριών αυτών και με σύμφωνη προς το Σύνταγμα (άρθρο 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος) και την απορρέουσα από αυτό αρχή της νομιμότητας του φόρου ερμηνεία, τα εν λόγω πρόσωπα ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για τα ως άνω χρέη της ΕΠΕ, υπό την προϋπόθεση, πάντως, ότι εξακολουθούν, κατά τον εκάστοτε κρίσιμο χρόνο, να την διοικούν και να την εκπροσωπούν νομίμως και δεν έχουν παραιτηθεί ή με άλλον τρόπο νομίμως παυθεί από τη διοίκηση ή εκπροσώπηση αυτής (πρβλ. ΣτΕ 3936/1999 7μ.). Άλλωστε, ναι μεν δεν αποκλείεται από το Σύνταγμα στον κοινό νομοθέτη να καθορίσει και άλλα, πέραν του νομικού προσώπου της ΕΠΕ, πρόσωπα ως προσθέτως υπόχρεα για την πληρωμή των φορολογικών υποχρεώσεων αυτής (πρβλ. ΣτΕ 1590/2000 7μ.), ένα τέτοιο, όμως, καθεστώς αυξημένης ευθύνης συνάδει προς τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της αναλογικότητας μόνον εφ' όσον προβλέπεται με ρητή διάταξη τυπικού νόμου, η οποία παρέχει επιπλέον στα ως άνω πρόσωπα την πραγματική δυνατότητα να απαλλαγούν,

υπό προϋποθέσεις, από την ευθύνη για αλλότρια χρέη (πρβλ. απόφαση της 2.6.2016, Καπνοβιομηχανία Π. Α. Γ. Α. Α., C-81/15, σκ. 49-54, ΣτΕ 1213/2019 7μ., 1366/2017 7μ., 1770/2005). Εξάλλου, οι διατάξεις αυτές, ως επιβάλλουσες σε φυσικά πρόσωπα οικονομικό βάρος για χρέη από φόρους νομικών προσώπων, είναι στενώς ερμηνευτέες και υπό την έννοια ότι στον κύκλο των ρητώς και περιοριστικώς αναφερομένων στο νόμο προσώπων (διευθυντές, διαχειριστές ή διευθύνοντες σύμβουλοι και εκκαθαριστές) τα οποία ευθύνονται, υπό τις ειδικότερες προϋποθέσεις που ορίζουν οι σχετικές διατάξεις, προσωπικώς και αλληλεγγύως για την καταβολή ορισμένων φόρων (φόρου εισοδήματος, παρακρατουμένων φόρων, φόρου προστιθέμενης αξίας, φόρου κύκλου εργασιών), υποκείμενο των οποίων είναι το ίδιο το νομικό πρόσωπο της εταιρίας, δεν μπορούν να περιληφθούν και άλλα πρόσωπα, όπως είναι τα έχοντα την ιδιότητα του απλού μέλους του διοικητικού συμβουλίου χωρίς, αυτά, παράλληλα να έχουν μία από τις πιο πάνω ιδιότητες (πρβλ. ΣτΕ 255/2009). Περαιτέρω, για την δημιουργία προσωπικής και αλληλέγγυας ευθύνης για την πληρωμή των οφειλόμενων από εταιρία περιορισμένης ευθύνης φόρων, απαιτείται ως αναγκαία προϋπόθεση από το νόμο, η απόκτηση της ιδιότητας του διευθύνοντος συμβούλου, διαχειριστή κλπ., χωρίς να απαιτείται η πραγματική άσκηση διαχείρισης ή η πραγματική διενέργεια πράξεων ουσιαστικής εκπροσώπησης της εταιρίας (πρβλ. ΣτΕ 1579/2015 σκ. 7)., εφόσον, πάντως, η ανάληψη των καθηκόντων από τα εν λόγω πρόσωπα γίνεται εν γνώσει τους και ως επιλογή των ίδιων. Πιο συγκεκριμένα, με τις διατάξεις του άρθρου 115 του Κ.Φ.Ε. καθιερύεται, θεμιτή, αντικειμενική ευθύνη των φυσικών προσώπων, που διευθύνουν εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, ενώ για την ενεργοποίηση της εν λόγω ευθύνης αρκεί μόνο η κατά τον κρίσιμο χρόνο κατοχή της οικείας διοικητικής θέσης, εκτός εάν επικαλεσθούν και αποδείξουν, είτε ότι αγνοούσαν το διορισμό τους στην εν λόγω θέση, είτε ότι δεν τον αποδέχθηκαν, είτε ότι το Δημόσιο τελούσε σε γνώση πράξεων, ή γεγονότων που είχαν ως αποτέλεσμα αυτοί να πάψουν κατά νόμο να φέρουν τις ως άνω ιδιότητες (πρβλ. ΣτΕ 750/2007, 2938/2004, 2712/2002, ΔΕΑΘ 3588/2018). Ούτε, εξάλλου, τα εν λόγω πρόσωπα μπορούν να επικαλεστούν, έναντι της φορολογικής αρχής, τη λήξη της διαχειριστικής τους εξουσίας και την πλήρη υποκατάστασή τους στη διαχείριση και εκπροσώπηση νομικού προσώπου από άλλο πρόσωπο (πρβλ. ΣτΕ 4034/2012), εκτός κι αν αποδείξουν ότι, παρά την επίδειξη της δέουσας επιμέλειας από την πλευρά τους, εμποδίστηκαν από λόγους ανεξάρτητους της θέλησής τους (ανωτέρα βία, ειδικές συνθήκες κλπ) να προβούν στις απαιτούμενες

ενέργειες (πρβλ. ΣτΕ 1187/2018). Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή, αφενός θα περιοριζόταν ο κύκλος των προσώπων, που ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για τα χρέη των ΕΠΕ κατά τρόπο αντίθετο με τη βούληση του νομοθέτη αλλά και πρακτικώς δυσαπώδεικτο, αφετέρου θα αποκλειόταν η είσπραξη των οφειλών των παραπάνω εταιρειών σε περίπτωση συμπεφωνημένης συμπεριφοράς μεταξύ των παραπάνω προσώπων (ή και αδιαφορίας τους για την άσκηση των καθηκόντων τους), αφού τα πρόσωπα που κατέχουν τις ιδιότητες αυτές θα μπορούσαν, με το επιχείρημα αυτό, να απαλλάσσονται από την ως άνω ευθύνη τους.

6. Επειδή, εξάλλου, ο ν. 3190/1955 (Α' 91), ορίζει στο άρθρο 8, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 του π.δ. 419/1986 (Α' 197), ότι: «1. Αντίγραφο της εταιρικής σύμβασής κατατίθεται με επιμέλεια κάθε εταίρου ή διαχειριστή και υποχρεωτικά από το Συμβολαιογράφο, μέσα σε ένα μήνα από την κατάρτισή της, στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου της έδρας της Εταιρείας. Ο Γραμματέας καταχωρίζει την εταιρική σύμβαση στο Μητρώο Εταιρειών Περιορισμένης Ευθύνης. 2. Με επιμέλεια κάθε εταίρου ή διαχειριστή και με δαπάνες της ενδιαφερόμενης Εταιρείας, δημοσιεύεται, στο Τεύχος Ανωρύμων Εταιρειών και Εταιρειών Περιορισμένης ευθύνης της Εφημερίδας της Κυβέρνησης ανακοίνωση για την καταχώρηση στο οικείο Μητρώο Εταιριών Περιορισμένης Ευθύνης των πράξεων και των στοιχείων που υποβάλλονται σε δημοσιότητα (...). 3. (...)», στο άρθρο 16 ότι: «Η διαχείρισις των εταιρικών υποθέσεων και η εκπροσώπησις της εταιρείας ανήκει, εάν δεν συμφωνήθη άλλως, εις όλους τους εταίρους δρώντας συλλογικώς», στο άρθρο 17, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 7 του π.δ. 419/1986, ότι: «1. Δια του καταστατικού ή δι' αποφάσεως της συνελεύσεως των εταίρων, η διαχείρισις των εταιρικών υποθέσεων και η εκπροσώπησις της εταιρείας δύναται να ανατεθή εις ένα η πλείονας εταίρους ή μη εταίρους επί ωρισμένον χρόνον ή μη. 2. Εάν η κατά την προηγουμένην παρ. διαχείρισις ανετέθη εις πλείονας και δεν ωρίσθη άλλως οι διαχειρισταί δρώσι συλλογικώς (...). 3. Η απόφαση της Συνέλευσης για το διορισμό των διαχειριστών, στην οποία απαραίτητα πρέπει να αναφέρεται αν οι διαχειριστές αυτοί δεσμεύουν την εταιρεία όταν ενεργούν μεμονωμένα ή από κοινού, υποβάλλεται στις διατυπώσεις δημοσιότητας του άρθρου 8. Στη δημοσιότητα αυτή υποβάλλεται επίσης η με οποιοδήποτε τρόπο λήξη της διαχείρισης ως προς ένα ή περισσότερους διαχειριστές. (...)» και στο άρθρο 43α, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 2 του π.δ. 279/1993 (Α' 122), ότι: «1. Η εταιρία περιορισμένης ευθύνης μπορεί να συσταθεί από

ένα πρόσωπο ή να καταστεί μονοπρόσωπη, οπότε στην επωνυμία της συμπεριλαμβάνεται ολογράφως οι λέξεις "ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ". 2. (...). 3. Οι εξουσίες της συνέλευσης των εταίρων ασκούνται από τον μοναδικό εταίρο. Οι αποφάσεις του μοναδικού εταίρου, που λαμβάνονται κατά τον τρόπο αυτό, καταγράφονται σε πρακτικό προσυπογραφόμενο αυθημερόν από παριστάμενο συμβολαιογράφο της έδρας της εταιρίας. 4. Οι συμβάσεις, που συνάπτονται μεταξύ του μοναδικού εταίρου και της εταιρίας την οποία εκπροσωπεί, εγγράφονται σε πρακτικά ή καταρτίζονται γραπτώς. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου δεν εφαρμόζεται στις τρέχουσες πράξεις που συνάπτονται υπό κανονικές συνθήκες. 5. Κατά τα λοιπά στη μονοπρόσωπη εταιρία περιορισμένης ευθύνης εφαρμόζονται οι λοιπές διατάξεις του παρόντος νόμου. (...) 6. (...)». Κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, είναι δυνατή η ανάθεση της διαχείρισης των υποθέσεων της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, είτε δυνάμει του καταστατικού είτε δυνάμει απόφασης της συνέλευσης των εταίρων, σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα, εταίρους ή μη (ΑΠ 264/2004). Εφόσον τέτοια ανάθεση δεν έχει γίνει, η διαχείριση αυτή ανήκει σε όλους τους εταίρους, οι οποίοι δρουν συλλογικά. Τα ως άνω ισχύουν και στην περίπτωση της μονοπρόσωπης ΕΠΕ, με την ιδιαιτερότητα ότι σε περίπτωση που δεν έχει ορισθεί διαχειριστής άλλο πρόσωπο, η διαχείριση και εκπροσώπηση της εταιρίας ανήκει εκ του νόμου στον υφιστάμενο μοναδικό εταίρο, ο οποίος λειτουργεί ως Γενική Συνέλευση. Περαιτέρω, η απόφαση περί διορισμού διαχειριστή, καθώς και περί λήξης της διαχείρισης από πρόσωπο στο οποίο αυτή είχε ανατεθεί, υπόκεινται σε δημοσίευση στο ΦΕΚ. Τέλος, σύμφωνα με την ΠΟΛ1254/2013 για τα προς το Δημόσιο χρέη μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, από παρακρατούμενους φόρους που γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της και μετά την 1-12-1998, ευθύνονται, κατά την παρ. 3 του άρθρου 115 του ν. 2238/1994, προσωπικώς και εις ολόκληρον με το νομικό πρόσωπο της εταιρίας, τόσο ο μοναδικός εταίρος αυτής και εκ του νόμου διαχειριστής, όσο και το πρόσωπο που είναι εντεταλμένο στη διοίκηση του νομικού προσώπου της εταιρίας.

7. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, προκύπτουν τα ακόλουθα: Με τις 1115/60039/26.8.2011, 1115/60011/26.1.2012, 1101/60129/20.2.2014 και 1101/60133/24.2.2014 πράξεις ταμειακής βεβαίωσης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών βεβαιώθηκαν σε βάρος της μονοπρόσωπης ΕΠΕ με την επωνυμία ΕΜΠΟΡΙΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», οφειλές της προερχόμενες από χρεώστικές δηλώσεις Φ.Π.Α. μέσω Internet, φορολογικών ετών 2011 και 2012, ύψους 17.225,15 ευρώ, πλέον τόκων και λοιπών προσαυξήσεων, ύψους 10.147,80 ευρώ, ήτοι συνολικές οφειλές ποσού 27.402,95 ευρώ. Ακολούθως, με την 4455/16.1.2017 ατομική ειδοποίηση καταβολής - υπερημερίας της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών ο ανακόπτων ενημερώθηκε, με την ιδιότητα του συνευθυνόμενου και δε του μοναδικού εταίρου της ως άνω εταιρίας, σχετικά με την ύπαρξη των προαναφερθέντων ληξιπρόθεσμων οφειλών και κλήθηκε να εξοφλήσει ολοσχερώς το ανωτέρω ποσό ή να τακτοποιήσει την οφειλή μέσω υπαγωγής σε πρόγραμμα ρύθμισης οφειλών, εντός 30 ημερών, από την κοινοποίηση της ειδοποίησης, άλλως, η Φορολογική Διοίκηση θα προέβαινε στη λήψη αναγκαστικών μέτρων για την είσπραξή της.

8. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη ανακοπή, όπως αυτή αναπτύσσεται με το νομίμως υποβληθέν από 10.12.2019 υπόμνημα, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση των παραπάνω ταμειακών βεβαιώσεων και της ατομικής ειδοποίησης, υποστηρίζοντας, καταρχάς, ότι ο ίδιος ουδέποτε διετέλεσε διαχειριστής της εταιρίας με την επωνυμία ΕΜΠΟΡΙΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», αλλά μόνον μοναδικός της εταίρος, ιδιότητα που διατήρησε κατά το χρονικό διάστημα από 18.11.2010 έως 1.4.2012. Αντίθετα, κατά τους ισχυρισμούς του, διαχειριστές της εν λόγω εταιρίας διετέλεσαν, σύμφωνα με το καταστατικό της και τις τροποποιήσεις αυτού, για το διάστημα από 18.10.2010 έως 1.4.2012 ο και για το διάστημα από 2.4.2012 και εφεξής ο Προβάλλει, ειδικότερα, ότι στις 18.11.2010 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (13161/2010 τ. ΑΕ – ΕΠΕ) τροποποίηση και κωδικοποίηση του καταστατικού της ως άνω εταιρίας, σύμφωνα με την οποία, δυνάμει του 6.983/15.10.2010 συμβολαίου της Συμ/φου Αθηνών Αντιγόνης Π. Κωστοπαναπώτου που δημοσιεύτηκε νόμιμα και καταχωρήθηκε στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό γενικό 18116 και ειδικό 5315 στις 9.11.2010, ο Γεώργιος Μαντέλος του Παναγιώτη, μεταβίβασε σε αυτόν (τον ανακόπτοντα) λόγω πώλησης το σύνολο των εταιρικών του μεριδίων και εξήλθε της εταιρίας, ο δε ανακόπτων εισήλθε στην εταιρία ως νέος μοναδικός εταίρος. Παράλληλα, ορίσθηκε νέος διαχειριστής ο

(άρθρο 9 του καταστατικού). Στη συνέχεια, στις 2.4.2012 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (2406/2012 τ. ΑΕ – ΕΠΕ) νέα τροποποίηση και κωδικοποίηση του καταστατικού της εν λόγω εταιρίας, σύμφωνα με την οποία, δυνάμει του 5061/28.3.2012 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Αθηνών Χριστίνας Γαλούση του Γεωργίου που δημοσιεύθηκε νόμιμα και καταχωρίστηκε στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών, στις 2.4.2012 με αύξοντες αριθμούς Γενικό 5558/2012 Ειδικό 1685, ο ανακόπτων όρισε ως διαχειριστή της εταιρίας τον τροποποιώντας το σχετικό άρθρο εννέα (9) του καταστατικού και τέλος μεταβίβασε και τα εξακόσια εξήντα επτά (667) εταιρικά μερίδια ονομαστικής αξίας τριάντα (30,00) ευρώ το καθένα και συνολικής αξίας είκοσι κιλιαδων δέκα (20.010,00) ευρώ, που ανήκαν στην ως άνω εταιρία στον και της και αποχώρησε από την εταιρία. Προς απόδειξη των ισχυρισμών του, ο ανακόπτων επικαλείται και προσκομίζει σε απλά φωτοαντίγραφα, μεταξύ άλλων: α) το ΦΕΚ 13161/18.11.2010 τ. ΑΕ – ΕΠΕ και β) το ΦΕΚ 2406/2.4.2012 τ. ΑΕ – ΕΠΕ.

9. Επειδή, αντίθετα, το Ελληνικό Δημόσιο, με τις από 24.2.2017 και 11.11.2019 εκθέσεις απόψεων, ζητεί τη απόρριψη της ανακοπής, ισχυριζόμενο, μεταξύ άλλων, ότι η επίδικη ατομική ειδοποίηση εστάλη στον ανακόπτοντα, σύμφωνα με την ΠΟΛ1254/2013, λόγω της ιδιότητά τους ως μοναδικού εταίρου της εταιρίας ΕΜΠΟΡΙΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», σε βάρος της οποίας είχαν βεβαιωθεί με τις προσβαλλόμενες ταμειακές βεβαιώσεις οι επίμαχες οφειλές. Επικαλείται και προσκομίζει δε την 380/2012 γνωμοδότηση του ΝΣΚ, σύμφωνα με την οποία προσωπικώς και εις ολόκληρον με το νομικό πρόσωπο της μονοπρόσωπης εταιρίας, ευθύνεται τόσο αυτός που φέρει την ιδιότητα του διαχειριστή, όσο και το πρόσωπο στο οποίο ανατέθηκαν με συμβολαιογραφικό έγγραφο (πληρεξούσιο) καθήκοντα διαχείρισης και εκπροσώπησης της εταιρίας, ήτοι πρόσωπο εντεταλμένο στη διοίκηση του νομικού προσώπου αυτής.

10. Επειδή, κατά πάγια νομολογία του ΔΕΚ/ΔΕΕ κηρύσσονται μη αποδεκτά εθνικά μέτρα, τα οποία δημιουργούν σύστημα αντικειμενικής ευθύνης για την καταβολή οφειλών Φ.Π.Α.. Συγκεκριμένα κρίθηκε ότι «εθνικά μέτρα που δημιουργούν, de facto, σύστημα αντικειμενικής εις ολόκληρον ευθύνης βαίνουν πέραν του αναγκαίου ορίου για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων του Δημοσίου

Ταμείου (...) το να στοιχειοθετείται ευθύνη, για την πληρωμή φ.π.α., προσώπου άλλου από τον υπόχρεο του φόρου αυτού (...) χωρίς να του παρέχεται η δυνατότητα να απαλλαγεί από την ευθύνη αυτή αποδεικνύοντας ότι ουδεμία σχέση έχει με τις ενέργειες του εν λόγω υποχρέου, πρέπει να θεωρείται ασύμβατη με την αρχή της αναλογικότητας. Συγκεκριμένα, θα ήταν προδήλως δυσανάλογο να καταλογιστεί ανεπιφύλακτα στο εν λόγω πρόσωπο η απώλεια φορολογικών εσόδων που προκλήθηκε από τις ενέργειες τρίτου υποκειμένου στον φόρο επί των οποίων το πρόσωπο αυτό δεν έχει καμία επίδραση» (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Vlaamse Oliemaatschappij, C499/10, EU:C:2011:871, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Περαιτέρω, σύμφωνα με τα γενόμενα ερμηνευτικώς δεκτά στις σκέψεις 4 και 5 της παρούσας, ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως προς καταβολή στο Δημόσιο των αυτόθι μνημονευομένων φόρων, οι διευθυντές, διαχειριστές ή διευθύνοντες σύμβουλοι, εκκαθαριστές και οι νόμιμοι εκπρόσωποι εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, προκειμένου για Φ.Π.Α., αποκλειστικώς και μόνον για τις φορολογικές υποχρεώσεις της εταιρίας, οι οποίες γεννήθηκαν καθό χρόνο τα ως άνω πρόσωπα ασκούσαν τα οικεία καθήκοντα του διευθυντή, διαχειριστή, διευθύνοντος συμβούλου κ.λπ.. Όπως άλλωστε έγινε δεκτό στην πέμπτη σκέψη της παρούσας, οι διατάξεις του άρθρου 115 του ΚΦΕ, ως επιβάλλουσες σε φυσικά πρόσωπα οικονομικό βάρος για χρέη από φόρους νομικών προσώπων είναι, όπως άλλωστε όλες οι διατάξεις με τις οποίες επιβάλλονται επιβαρύνσεις, στενά ερμηνευτέες, όχι μόνο ως προς τις κατηγορίες των φόρων για τους οποίους δύναται να καταστεί προσωπικώς και αλληλεγγύως συνυπεύθυνο ένα πρόσωπο με εταιρία περιορισμένης ευθύνης αλλά και ως προς την ιδιότητα που πρέπει αυτό να έχει αποκτήσει προκειμένου να συνευθύνεται, και με αναγκαστική εκτέλεση κατά της ατομικής του περιουσίας, για την καταβολή των χρεών της (πρβλ. ΣτΕ 255/2009). Στην προκείμενη περίπτωση, ο ανακόπτων κλήθηκε να εξοφλήσει τις οφειλές της εταιρίας ΕΜΠΟΡΙΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», με την ιδιότητα του μοναδικού της εταίρου, όπως αναγράφεται ρητά στην προσβαλλόμενη ατομική ειδοποίηση και συνομολογείται από το καθού, ιδιότητα, όμως, η οποία δεν περιλαμβάνεται στις περιοριστικά αριθμούμενες ιδιότητες που πρέπει να έχει ένα φυσικό πρόσωπο, βάσει του άρθρου 115 ΚΦΕ για να θεωρηθεί συνευθυνόμενο με το νομικό πρόσωπο. Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω και συνεκτιμώντας, περαιτέρω, ότι το καθού δεν προσκομίζει κανένα έγγραφο, φέρον την υπογραφή του

ανακόπτοντος, από το οποίο να προκύπτει η καθ' οιονδήποτε τρόπο δέσμευση της εταιρίας από αυτόν, ούτε η εν τοις πράγμασι άσκηση εκ μέρους του καθηκόντων διοίκησης ή διαχείρισης, κατά το κρίσιμο διάστημα που δημιουργήθηκαν οι επίδικες όφειλές της ως άνω εταιρίας και βεβαιώθηκαν ταμειακώς με τις προσβαλλόμενες πράξεις ταμειακής βεβαίωσης, αλλά, αντιθέτως, από τα νομίμως δημοσιευθέντα ΦΕΚ 13161/2010 και 2406/2012 τ. ΑΕ – ΕΠΕ προκύπτει ότι διαχειριστές της παραπάνω εταιρίας διετάλεσαν διαδοχικά ο [από 18.11.2010 έως 1.4.2012) και ο [από 2.4.2012 και εφεξής) το Δικαστήριο κρίνει ότι αυτός δεν κατέστη προσωπικώς και αλληλεγγύως συνυπεύθυνος με την ανωτέρω εταιρία για την αποπληρωμή των χρεών της καθώς δεν ασκούσε διαχειριστικά καθήκοντα, και επομένως, δεν ευθύνεται για τις ένδικες φορολογικές υποχρεώσεις της. Δεν αίρεται δε η κρίση αυτή από την ΠΟΛ1254/2013 και την 380/2012 γνωμοδότηση του ΝΣΚ, οι οποίες, ανεξαρτήτως της δεσμευτικότητάς τους, πάντως αναφέρονται σε έτερο ζήτημα και, συγκεκριμένα, στην αλληλέγγυα ευθύνη, πέραν του μοναδικού εταίρου και εκ του νόμου διαχειριστή - περίπτωση διαφορετική από την προκείμενη καθώς στην παρούσα υπόθεση οι ιδιότητες του μοναδικού εταίρου και του διαχειριστή δεν συμπίπτουν, του τελευταίου οριζομένου βάσει καταστατικού -, και τρίτου προσώπου που είναι εντεταλμένο στη διοίκηση του νομικού προσώπου της εταιρίας βάσει σχετικής πληρεξουσιότητας. Ενόψει τούτων, η προσβαλλόμενη ατομική ειδοποίηση και οι ταμειακές βεβαιώσεις, κατά το μέρος που αφορούν τον ανακόπτοντα παρίστανται μη νόμιμες και ακυρωτές, κατ' αποδοχή του σχετικού ισχυρισμού ως βάσιμου, παρέλκει δε ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων της ανακοπής.

11. Επειδή, κατ' ακολουθία, η κρινόμενη ανακοπή πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί α) η 4455/16.1.2017 ατομική ειδοποίηση καταβολής καταβολής - υπερημερίας του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών και β) οι 1115/60039/26.8.2011, 1115/60011/26.1.2012, 1101/60129/20.2.2014 και 1101/60133/24.2.2014 πράξεις ταμειακής βεβαίωσης του ως άνω Προϊσταμένου κατά το μέρος που αφορούν στον ανακόπτοντα. Τέλος, πρέπει να αποδοθεί στον ανακόπτοντα το καταβληθέν παράβολο (άρθρο 277 παρ. 9 του Κ.Διοικ.Δικ.), ενώ, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, πρέπει να απαλλαγεί το καθού από τα δικαστικά έξοδα του ανακόπτοντος (άρθρο 275 παρ. 1 του Κ.Διοικ.Δικ.).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την ανακοπή.

Ακυρώνει την 4455/16.1.2017 ατομική ειδοποίηση καταβολής καταβολής - υπερημερίας του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών.

Ακυρώνει τις 1115/60039/26.8.2011, 1115/60011/26.1.2012, 1101/60129/20.2.2014 και 1101/60133/24.2.2014 πράξεις ταμειακής βεβαιώσεις του ως άνω Προϊσταμένου, κατά το μέρος που επισπεύδεται με αυτές αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος του ανακόπτοντος.

Διατάσσει την απόδοση στον ανακόπτοντα του καταβληθέντος παραβόλου.

Απαλλάσσει το καθού από τα δικαστικά έξοδα του ανακόπτοντος.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 30.4.2020.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ακριβές αντίγραφο

Αθήνα 6/5/2020

Η Προϊσταμένη του 15ου Τμήματος

